

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 7592/2022
02.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., чији су законски заступници ББ и ВВ, обоје из ..., а пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Влада Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења дискриминације и накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији мал. тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5991/21 од 24.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија мал. тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5991/21 од 24.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев мал. тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5991/21 од 24.02.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба мал. тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2248/20 од 07.06.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиле мал. АА којим је тражила да се утврди да је тужена Република Србија – Влада Републике Србије дискриминаторски поступала према мал. тужилци и да је претрпела директну дискриминацију по основу старости од стране тужене, на тај начин што је Уредбом Владе РС о фискалним погодностима и директним давањима привредним субјектима у приватном сектору и новчане помоћи грађанима у циљу ублажавања економских последица насталих услед болести Covid 19, 05 број 53-3119/2020 од 10.04.2020. године у члану 15. став 1. у вези члана 1. тужилца као малолетни грађанин РС у истој ситуацији стављена у неповољнији положај у односу на пунолетне грађане РС у погледу исплате новчане помоћи у износу од 100 евра, која тужилци није исплаћена, да се обавезе тужена да мал. тужилци на име накнаде материјалне штете проузроковане директном дискриминацијом исплати износ од 100 евра по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате и обавезана је тужилца да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате. Одбијен је захтев мал. тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и због погрешне примене материјалног права, с тим што је у ревизији предложено да се о истој одлучи применом члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија дозвољена, због чега није било потребе за оцену испуњености услова из члана 404. ЗПП да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), па је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе ЗПП, због чега нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, Уредбом о фискалним погодностима и директним давањима привредним субјектима у приватном сектору и новчаној помоћи грађанима у циљу ублажавања економских последица насталих услед болести COVID 19 („Сл. гласник РС“, бр.54/20 и 60/20), уређена је фискална погодност и директно давање из буџета РС привредним субјектима у приватном сектору у циљу ублажавања економских последица насталих услед ове болести, док је чланом 15. став 1. ове Уредбе прописано да ће се по истом основу након окончања ванредног стања свим пунолетним грађанима РС извршити уплата једнократне новчане помоћи у износу од 100 евра у динарској противвредности, с тим да ће поступак, начин и услове за исплату једнократне новчане помоћи из става 1. уредити Влада. Родитељи мал. тужиље су из буџета РС по основу ове Уредбе примили износе од по 100 евра, али сматрају да је њихова мал. ћерка, рођена ...2019. године, овде тужиља АА, дискриминисана јер је наведена Уредба супротна Уставу РС („Сл. гласник РС“, бр.98/2006), Закону о забрани дискриминације („Сл. гласник РС“, бр.22/2009), као и међународним конвенцијама које је РС ратификовала.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да у радњама органа тужене у конкретном случају није било дискриминаторског поступања у односу на мал. тужиљу, јер поступање органа тужене који је донео наведену Уредбу, садржина исте односно исплата наведеног износа новца само пунолетним грађанима РС, нису засновани на неком личном својству које би могло представљати основ дискриминације.

Другостепени суд је прихватио правно становиште првостепеног суда.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право доносиоци побијану пресуду, за коју су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије, другостепени суд је правилно тумачио међународне правне акте, као и Устав РС, те Закон о забрани дискриминације и оценио битне жалбене наводе, у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

Појам дискриминације одређен је Законом о забрани дискриминације (члан 2. и члан 6), Уставом РС (члан 21.) и Европском Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 14). Дискриминацију представља неоправдано неједнако поступање у истој или сличној ситуацији по основу неког личног својства. Као облици дискриминације предвиђени су непосредна и посредна дискриминација, повреда начела једнаких права и обавеза, позивање на одговорност, удруживање ради вршења дискриминације, говор мржње и узнемиравање и понижавајуће поступање (члан 5), док

су посебни случајеви дискриминације прописани одредбама члана 15. до 27. Малолетна тужиља и пунолетни грађани Републике Србије нису лица која су се налазила у истој или сличној ситуацији, нити је тужиља учинила вероватним да је била у истој или сличној ситуацији са осталим малолетним лицима.

Правилан је закључак нижестепених судова да старосна доб може бити предмет дискриминације и да се она односи искључиво на пунолетна лица и њихов положај у друштву, у ком смислу нису основани наводи ревизије којима се на другачији начин тумачи старосна доб као заштићена категорија Законом о забрани дискриминације.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужиља није успела у ревизијском поступку, због чега нема право на трошкове тог поступка које је тражила и определила у ревизији, на основу члана 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. и члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић